

Андрија Крешић је рођен 1921. године у Мостару у породици рудара. Учесник је народноослободилачке борбе. Студирао је филозофију на универзитетима у Лењинграду, Москви и Београду. Докторирао је 1953. у Београду. Био је професор логике, онтологије и гносеологије у Сарајеву до 1961, шеф Одељења за филозофију Института друштвених наука у Београду до 1965, саветник, а затим и директор Института за међународни раднички покрет у Београду до краја 1975, када је превремено пензионисан зато што се солидарисао с колегама који су били извргнути репресији. Почетком шездесетих година био је председник Југословенског удружења за филозофију. Дубоко прожет хуманистичким идеалима, своје филозофске интересе померао је од проблема логике и онтологије ка битним питањима човека и друштва, поставши један од првих релевантних критичара тзв. култа личности и стаљинизма као система владавине у земљама реалног социјализма, укључујући и Југославију. У време доминације борбеног атеизма показао је у својим делима рафиниран осећај за филозофске и етичке проблеме хришћанства и филозофије религије. Био је један од уредника сарајевског часописа *Преглед* и библиотеке „*Логос*“, председник Југословенског удружења за филозофију 1962–1963, члан Савета те активни сарадник часописа *Praxis* и Корчуланске љетње школе и члан редакције међународног издања *Praxisa*. Руководио је пројектом југословенског издања сабраних дела Маркса, Енгелса и Лењина до краја 1975. године.

(Фотографија и текст из књиге *Humanizam i kritičko mišljenje : tako je govorio Andrija Krešić* / priredio Božidar Jakšić. - Beograd : Službeni glasnik : Res publica, 2010, стр. 10)